

ad § 32.

Naar der iøvrigt skal tilvejebringes Ensartethed, er det rimeligt, at der ogsaa tages Hensyn til Uniformsleveringen. Af Hensyn til de nu herskende forskellige Forhold paa dette Omraade har man ikke kunnet komme Sagen nærmere, men Bestemmelserne maa formentlig kunne gøres til Genstand for Forhandling mellem de forskellige Etaters Administration og Organisationer.

ad § 33.

Kravet er fremsat af de Etater, der nu ikke har Ret til Frirejser for deres egen Person. Hele Udvalget anbefaler Ønsket under den Form, at Frirejser opføres paa hver enkelt Etats særlige Budget.

Retten til Fripas har i et vist Omfang tidligere eksisteret for Post-, Telegraf- og Toldetaterne.

ad § 34.

En Bestemmelse som denne findes for Telegrafetaten og Jernbaneetaten og stemmer iøvrigt med naturlig Billighed.

ad § 35.

Det er Udvalgets Hensigt i sin Tid at gøre Forsøg paa at udarbejde og stille Forslag til ensartede Pensionsregler for de fire Etater. Man forudsætter paa Forhaand, men er ikke fuldt enige derom, at Pensionsberegningen skal begynde med det 25de Aar, og at højst Pension skal naas efter 39 Aars pensionsgivende Tjenestetid. Højst Pension kan herefter opnaas med det 64de Aar og efter en Tjenestetid omkring 40—48 Aar. Det vil sikkert være Reglen, at ansatte efter saa lang Tids Virken — og sandsynligvis tidligere — ikke er i Besiddelse af deres fulde Arbejdsevne, saa at det for dem er en Nødvendighed og for Staten en Fordel, at de paagældende, for saa vidt de ikke danner en Undtagelse fra Reglen, kan kræve Afsked med den foreslaaede Aldersgrænse.

ad § 36.

Samtlige 4 Etater har efterhaanden fremsat det Ønske, at der tilstaaes hver Funktionær en aarlig Ferie. Udvalget maa betragte det ikke blot som et paa humane Hensyn bygget naturligt Krav, at hver Funktionær faar Lejlighed til at nyde en Rekreation aarlig, men ogsaa som en for Staten gavnlig Foranstaltning, idet en Hvile- og Rekreationstid giver Spændkraft og fornyet Interesse i Arbejdet, hvad Lægestanden ogsaa stadig har fremhævet til Fordel for en aarlig Ferie.

ad § 38.

I stedse stigende Grad har Administrationen i de senere Aar fundet det fordelagtigt ikke blot for Etaternes Personale, men ogsaa for Administrationen selv, at Etatsorganisationerne danner det permanente Mellemed mellem Administrationen og de ansatte, med hvilke der forhandles om de almindelige Anliggender vedrørende Etaterne. Det maa imidlertid betragtes som nødvendigt for at bringe det bedst mulige ud af saadanne Forhandlinger og for at sikre sig, at trufne Afgørelser ogsaa respekteres som bindende, at der indenfor hver Etat kun findes én Organisation for Etatens Embedsklasser og én for Funktionærklasserne med Krav og Ret til at tale paa alle de paagældende Klassers Vegne.

De talrige Regulativer, som denne Lov nødvendiggør, har medført denne Bestemmelses Indførelse paa Lovforslaget.

For Sager, som er fælles for Etaterne, har man foreslaaet et kombineret Udvalg af Repræsentanter for de paagældende Etaters Hovedorganisationer.

ad § 40.

De Forandringer, som er foreslaaede i Benævnelserne paa en Del af Etaternes Embedsstillinger, Bestillinger og Funktioner, har til Formaal ogsaa paa dette Punkt at opnaa den størst mulige Ensartethed, hvorhos man har bestræbt sig for gennem Benævnelserne at udtrykke baade den Etat, under hvilken paagældende er ansat, og Arten af den Stilling, der skal karakteriseres gennem Benævnelsen. Endelig har man rettet enkelte ligefrem misvisende Benævnelser, f. Eks.